

अथ ऊर्ध्वपुण्ड्रधारणविधिः

सौवर्णे, राजते, 'नेत्रद्वययुक्ते कमठाकारे नारिकेलपात्रे वा तीर्थम् आदाय, उद्धरिष्य

பற்றியதேயாகும். பூர்வாசார்யர்கள் கூறிய ம்ருத்திகாஸ்நாநம், மந்த்ரங்கள் இன்றி எளிதில் செய்யக் கூடியதாயிருப்பதால் அதை எக்காலத்திலும் செய்யலாம் என்பது கிடைக்கிறது.

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்து அவரிடமிருந்தே ஸதாசாரங்கள் அனைத்தையும் கேட்ட வங்கிபுரத்து நம்பிகளும் தாம் அருளிய காரிகையில் ப்ராத: காலத்தில் செய்ய வேண்டியதாக ம்ருத்திகாஸ்நாநத்தையே காட்டியுள்ளார். இது ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளத்துக்கும் இசைந்ததேயாகும். ஆக இவற்றுக்கு விரோதமில்லாமல் ம்ருத்திகாஸ்நாந நிஷேதத்திற்கு விஷயம் காட்ட வேண்டுகையால் பூர்வர்கள் சிலர் இவ்வாறு வ்யவஸ்தை செய்துள்ளார்கள். இது பற்றிய மற்றும் சில விரிவுகள் மாத்யாஹ்நிக ஸ்நாந ப்ரகரணத்தில் இடம் பெறும்.

ஸ்நாநம் செய்து முடித்த பிறகு வலக்கையில் தீர்த்தத்தை வைத்துக் கொண்டு இடக்கையினால் மூடி பத்து தடவைகளுக்குக் குறையாமல் காயத்ரீ மந்த்ரத்தை ஜபித்து அந்தத் தீர்த்தத்தினால் யஜ்ஞோபவீதத்தை (பூணூலை)த் துடைக்க வேண்டும். தெரிந்தும் தெரியாமலும் பூணூலுக்குப் பல வழிகளில் அஸூத்தி நேரிடும். அதைப்போக்க இம்மாதிரி பெரியோர்கள் தினமும் அனுஷ்டிப்பது வழக்கம். இஞ்சிமேட்டு ஸ்ரீமத் அழகிய சிங்கரின் அனுஷ்டானமும் இப்படியே.

ஊர்த்வ புண்ட்ரம் தரிக்கும் முறை

திருமண் இட்டுக்கொள்ளும் போது அதற்கு வேண்டிய தீர்த்தத்தைச் சொம்பு-ஸ்தாலி இவற்றில் அவ்வப்பொழுது கையைவிட்டுத் தோய்த்து எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. தனியாக ஒரு பாத்ரத்தில் வைத்து எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அந்தப் பாத்ரத்தைத் தங்கம் வெள்ளி இவற்றாலும் செய்து வைத்துக் கொள்ளலாம். அல்லது தேங்காய் ஒட்டினாலும் (கொட்டாங்கச்சி) செய்து வைத்துக் கொள்ளலாம். அப்பொழுது அந்த ஓடு இரண்டு கண்கள் உள்ளதாக இருக்க

यज्ञोपवीतस्य अहन्यहनि यथाकथञ्चिद् अशुद्धिसंभवात्, तच्छुद्ध्यर्थं प्रत्यहं प्रातः स्नानानन्तरं दक्षिणहस्ततलगतं दशवारं गायत्र्या अभिमन्त्रितेन तीर्थेन तस्य परामर्शनं (मार्जनं) कार्यम् ।

सोऽयं सूक्ष्मो धर्मः अधिगतः, अस्मदध्यात्मविद्यागुरूणाम् उपदेशेन अनवरत सादर सेवित तत्समाचरणेन च अस्माभिः अन्तेवासिभिः ।

१ नालिकेरफलेनैव चषकं पुण्ड्रधारणे ।

नालिकेरार्धभागेन कमठाकृतिना बुधः । द्विनेत्रमेव कुर्वीत पात्रं वै पुण्ड्रधारणे ॥

इति वैकुण्ठदीक्षितीय वचनमिह विभाव्यम् ।

जलम् आदाय, अस्त्रमन्त्रेण वामहस्ततलं संशोध्य, 'हृदयमन्त्रेण जलं निधाय,

வேண்டும். யாவரும் தேங்காயை உடைப்பது போல் உடைத்தால் மூன்று கண்கள் உள்ள ஒரு பகுதியும் கண்களே இல்லாத அடிப்பாகம் ஒரு பகுதியுமாகக் கிடைக்கும். மூன்று கண்கள் உள்ள அந்தப் பகுதியை நாம் உபயோகிக்கக் கூடாது. ஆகவே தேங்காயை நெடுக்காக ரம்பம் முதலியன கொண்டு அறுத்து எடுத்தால் இரண்டு கண்கள் உள்ள ஓடு கிடைக்கும். அதைக் கவிழ்த்து வைத்தால் ஆமை போல் இருக்கும். அதிலும் தீர்த்தம் வைத்துக் கொள்ளலாம். இப்படி தங்கம், வெள்ளி, தேங்காய் ஓடு இவற்றால் அமைந்த இந்தப் பாத்ரத்தைத் தீர்த்தக்கரையென வழங்குவார்கள். இதிலும் நேரே விரல்களைத் தோய்த்துத் தீர்த்தம் எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. ஆகவே அதில் உத்தரிணி- அதாவது தீர்த்தம் எடுக்க வசதியாக மரம்-வெள்ளி இவற்றால் ஸக்திக்கேற்ப உத்தரிணி (சிறு கரண்டி) ஒன்று வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அவ்வப்பொழுது இதனால்தான் தீர்த்தம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இவ்வகையில் ஏதேனும் ஒரு பாத்ரத்தில் தீர்த்தம் வைத்து உத்தரிணியினால் அதை எடுத்து அஸ்திர மந்த்ரத்தினால் இடக்கையை ஸூத்தமாகச் செய்து,

'हस्ततले पूर्वं मृदं निक्षिप्य अनन्तरमेव जलेन तां सेचयेत् । न तु प्रथमं जलं निनीय पश्चान्मृदं निक्षिपेत् ।

“आदौ तु लक्षणोपेतां सुगन्धां सात्त्विकीं शुभाम् । वामेऽस्त्रशोधिते हस्ते वाग्यतः प्रणवेन तु ।

निधाय, जलमादाय गन्धद्वारेति सेचयेत् ।”

इति सच्चरित्ररक्षोपात्तेन ब्रह्मरात्र वचनेन,

“.....वामपाणितले ततः । अस्त्रमन्त्रेण हस्तेन दक्षिणेन विशोधिते ।

प्रणवेन मृदं शुभ्रां निधाय सलिलेन ताम् । गन्धद्वारामित्यनेन सिक्त्वा....” ।।

इति सच्चरित्रसुधानिधिवचनेन च प्रथमं मृन्निक्षेपः अनन्तरं जलेन तत्सेचनम् इत्ययमेव क्रमोऽवबोध्यते । एवं च प्रथमं 'हृदयमन्त्रेण जलं निधाय' इति पाठे प्रमाणम् अन्वेषणीयम् । अधिको वा सः स्यात् ।

ऊर्ध्वाकारेण पिण्डीभूतायाः मृदः उपरिभागे वामहस्ताङ्गुल्यवष्टम्भेन वामहस्ततले स्थापनं शक्यमेव ।

पटुतरानुष्ठाननिष्ठास्तु कतिचन मृदं हरिद्रामिव चूर्णीकृत्य करण्डे निक्षिप्य उपयुञ्जीरन् । तदा हि प्रथमं मृन्निक्षेपः पश्चाज्जलेन तत्सेचनं च अतिसुकरं भवेत् । अस्मदाचार्यचरणानाम् अनुष्ठान प्रकारोऽप्येवमेव ।

उ॒द्धृ॒ताऽसि॑ व॒रा॒हेण॑ कृ॒ष्णेन॑ श॒त॒बा॒हुना॑ ।

इति॑ मन्त्रेण मृदम् उद्धृत्य ।

‘भूमि॑र्धेनु॒र्धर॑णी लो॒क॒धा॒रिणी॑’

इति॑ मन्त्रेण, ‘प्रति॑ष्ठितम्’ इति॑ प्रार्थ्य, प्रणवेन मृदं निक्षिप्य, हृदय॑मन्त्रेण जलेन॑ संसिच्य,

‘गन्ध॑द्वारां दुरा॒धर्षा॑ नित्य॑पु॒ष्टां करि॑षिणीम् ।

ई॒श्वरी॑ सर्व॑भू॒तानां॑ तामि॒होप॑ह्वये॒ श्रियम्॑ ॥

(तै.उ.प्र २-अ १)

‘உத்தருதாஸி-வராஹேண க்ருஷ்ணேந ஸதபாஹுநா’

என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லித் திருமண்ணை எடுத்து,

‘பூமிர் தேநுர்தரணி லோகதாரிணி’

என்ற மந்த்ரத்தினால் ‘ப்ரதிஷ்டிதம்’ என்று ப்ரார்த்தித்து, ப்ரணவத்தைச் சொல்லித் திருமண்ணை இடக்கையில் வைத்து, ஹ்ருதய மந்த்ரத்தினால் தீர்த்தத்தைக் கையில் சேர்த்து அதனால் திருமண்ணை நனைத்து

கந்தத்வாராம் துராதர்ஷாம் நித்ய புஷ்டாம் கரிஷிணிம் ।

ஈஸ்வரீ ஸர்வபூதாநாம் தாமிஹோபஹ்வயே ஸ்ரியம் ॥

என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லிக் குழைக்க வேண்டும். பிறகு அஸ்த்ர மந்த்ரத்தைச் சொல்லி பத்து திக்குகளிலும் கட்டை விரல் ஆள்காட்டி விரல் இவ்விரண்டையும் சேர்த்து நுனிகளால் சப்தம் வரும்படிச் செய்து ரக்ஷை செய்ய வேண்டும். அதன் பிறகு ப்ரணவத்தைச் சொல்லி ஆள்காட்டி விரலால் இடது உள்ளங்கையில் பரவிக் கிடக்கும் திருமண்ணை ஒன்று சேரத்திரட்டி, அஷ்டாக்ஷரத்தினாலும், ப்ரணவத்தினாலும் அபிமந்த்ரணம் செய்து (ஐபித்து) அந்தத் திருமண்ணின் நடுவே ந்ருஸிம்ஹ பீஜாக்ஷரத்தை எழுத வேண்டும்.

इति मन्त्रेण निघृष्य, अस्त्रमन्त्रेण दशसु दिक्षु रक्षां कृत्वा, तर्जन्या प्रणवेन एकीकृत्य, अष्टाक्षरेण प्रणवेन च अभिमन्त्र्य, मध्ये 'नृसिंहबीजं विलिख्य, 'भगवान् पवित्रं वासुदेवः पवित्रं शतधारं सहस्रधारम् अपरिमितधारम्, अच्छिद्रम्, अरिष्टम्, अक्षय्यं, परमं पवित्रं भगवान् वासुदेवः पुनातु ।।''

इति मन्त्रेण किञ्चिज्जलं निक्षिप्य, तर्जन्या मृदं जलं च एकीकृत्य,

१'विष्णोर्नु॑कं वी॒र्या॑णि प्र॒वो॑चं॒ यः पा॑र्थि॒वानि वि॒ममे॒ रजा॑ सि॒ यो अ॒स्क॒भा॒यदु॑त्तरं॒
स॒द॒स्थं वि॒चक्र॑माण॒स्त्रे॒धो॒रु॒गा॒यो

இந்தப் பீஜாக்கரத்தைப் பெரியோர்களிடம் உபதேசத்தின் மூலம் அறியவும். அதன் பிறகு,

“பகவாந் பவித்ரம் வாஸுதேவ: பவித்ரம் ஸததாரம் ஸஹஸ்ரதாரம், அபரிமிததாரம், அச்சித்ரம், அரிஷ்டம், அக்ஷய்யம், பரமம் பவித்ரம், பகவாந் வாஸுதேவ: புநாது”

என்ற மந்த்ரத்தினால் மேலும் கொஞ்சம் தீர்த்தம் சேர்த்து ஆள்காட்டி விரலால் திருமண், தீர்த்தம் இவ்விரண்டையும் ஒன்று சேரத்திரட்டி

‘விஷ்ணோர்நுகம் வீர்யாணி ப்ரவோசம் ய: பார்த்திவாநி விமமே ரஜா’ஸி யோ அஸ்கபாய

துத்தரஃ ஸதஸ்தம் விசக்ரமாண ஸத்ரேதோருகாயோ

१ नृसिंहबीजलेखनं तु

‘नृसिंहबीजं च लिखेत् रक्षार्थं दोषशान्तये’ इति ब्रह्मरात्रवचनसिद्धमिति प्रत्यपादि सच्चरित्ररक्षायाम् । बीजाक्षरस्वरूपप्रकारस्तु उपदेशेन अधिगन्तव्यः ।

२ प्रकृताह्निके मृदभिमन्त्रणार्थमन्त्राणां निर्देशप्रकरणे ‘विष्णोर्नुकम्’ इति मन्त्रः समग्रः उपातः । ‘तद्विष्णोः परमं पदम्’ इति मन्त्रस्तु आद्यैः एभिः पदैः उपादीयत । अन्ये च केचन मन्त्राः केवलं नामतो अभ्यधीयन्त ।

विष्णो॑ ररा॑टमसि॑ विष्णोः॑ पृ॒ष्ठम॑सि विष्णो॑श्श॒ज॒त्रे॑ स्थो॒ विष्णो॑स्स॒यूर॑सि विष्णो॑र्ध्रु॒वम॑सि

वैष्णवमसि विष्णवे त्वा ॥'

(तै सं. का १-प्र २-अ. १३)

‘तद्विष्णोः[॥] परमं पदम्’ इत्याद्यैः मन्त्रैः, पञ्चोपनिषन्मन्त्रैः अष्टाक्षरेण, विष्णुषडक्षरेण, द्वादशाक्षरेण च, सप्तभिः वैष्णवैर्मन्त्रैः,

விஷ்ணு ராடம்ஸி விஷ்ணு: ப்ருஷ்டம்ஸி

விஷ்ணு: ஸ்ருப்த்ரேஸ்தோ விஷ்ணுஸ் ஸ்யூரஸி விஷ்ணுர் த்ருவமஸி

வைஷ்ணவம்ஸி விஷ்ணவே த்வா”

‘தத்விஷ்ணு:பரமம்புதம்’ என்றிவை முதலான மந்த்ரங்கள், பஞ்சோபநிஷத் மந்த்ரங்கள், அஷ்டாஷ்டரம், விஷ்ணுஷ்டாஷ்டரம், த்வாத்ஸாஷ்டரம், ஏழு வைஷ்ணவ மந்த்ரங்கள், மந்த்ரரத்நம் என்ற த்வயமந்த்ரம், (சரணுகதி மந்த்ரம்), நாராயண வுதம்ஹே என்று தொடங்கும் விஷ்ணு காயத்ரீஇவற்றால் திருமண்ணை அபிமந்த்ரணம் செய்ய வேண்டும்.

एवं “सप्तभिः वैष्णवैः मन्त्रैः” इति केचन मन्त्राः नामतः निर्दिश्यन्ते । अत्र के ते सप्त वैष्णवाः मन्त्राः? इति विशिष्य ज्ञातव्यं भवति ।

पद्माक्षमालिकाप्रतिष्ठायां जप्येषु मन्त्रेषु 'विष्णोराटमसि' इति मन्त्रं 'सप्तवैष्णवमन्त्रेण' इति एकवचनान्तशब्देन निर्दिशति विष्वक्सेनसंहिता । अनेन च ज्ञायते 'विष्णोराटमसि' इति मन्त्रादन्ये एव केचन सप्त वैष्णवाः मन्त्राः बहुवचनान्तशब्दनिर्देशयोग्याः सन्तीति ।

श्रीमन्निगमान्तमहागुरुभिश्च सच्चरित्ररक्षायां प्रदक्षिति ।

‘विष्णोर्नुकेन’ मन्त्रेण मन्त्रयित्वा यथाक्रमं । पञ्चोपनिषदैर्मन्त्रैः मूलमन्त्रेण मन्त्रयेत् ।।

द्वादशाक्षरम् उच्चार्य प्रार्थयेदिष्टसिद्धये । सप्तभिर्वैष्णवैर्मन्त्रैः मन्त्रयेन्मोक्षसिद्धये ।।

इति ब्रह्मरात्रवचनेऽपि दृश्यतेऽयं क्रमः ।

सच्चरित्रसूधानिधिना च ।

பஞ்சோபநிஷத் மந்த்ரங்கள் திருவாராதன ப்ரகரணத்தில் விரிவாகக் கூறப்படும். அங்கே காணலாம்.

இங்கு ஏழு வைஷ்ணவ மந்த்ரங்கள் என்பவை 'ததஸ்ய ப்ரியமபி பாதோ அஸ்யாம்' என்று தொடங்கி அநுஸந்திக்கப்படும் ஏழு மந்த்ரங்கள். அவை ஸம்ஸ்கிருதக் குறிப்புரையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இங்கு இவைதான் ஏழு வைஷ்ணவ மந்த்ரங்கள் என்று ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் அருளிச்செய்வது வழக்கம். இதில் சில ஸந்தேஹங்கள் உண்டாகவே பெரியோர்கள் பலரை அண்டிக் கேட்டு ஸந்தேஹங்களைத் தீர்த்துக் கொண்டு ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் அருளிச்செய்ததே யுத்தம் என்று தேறி இது எழுதியுள்ளேன். இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணங்களும் ஒத்து இருக்கின்றன. இதுபற்றிய விரிவான விசாரம் ஸம்ஸ்கிருதக் குறிப்புரையில் தரப்பட்டுள்ளது.

'समूहैकां मृदं पश्चाद् विष्णोर्नुकमिति ब्रुवन् । पञ्चोपनिषदो मूल मन्त्रं च द्वादशाक्षरम् ॥

वैष्णवान् सप्त मन्त्रांश्च जपित्वा चाभिमन्त्र्य ताम् ।' इति पूर्वोक्तक्रम एवान्वसारि ॥

ततोऽपि प्राचीने पञ्चकालक्रियादीपे, 'विष्णोर्नुकम्', 'विष्णो रराटमसि' इति च अभिमन्त्र्य, पञ्चोपनिषन्मन्त्रेण, मूलमन्त्रेण, वासुदेव द्वादशाक्षरेण, विष्णुसूक्तेन च अभिमन्त्र्य इत्यादिना अयमेव क्रमोऽभ्यधीयत । परन्तु 'सप्तभिः वैष्णवैः मन्त्रैः' इत्यस्य स्थाने 'विष्णुसूक्तेन' इति प्रायोजि ।

ततश्चैतेषु सर्वेष्वपि कोशेषु 'विष्णोर्नुकम्', 'विष्णोरराटमसि' इति मन्त्रव्यतिरेकेण सप्त वैष्णवाः मन्त्राः केचन अत्र निर्दिश्यन्ते इति सामान्यतः सुव्यक्तं सर्वेषाम् । अथ के ते सप्त वैष्णवाः मन्त्राः? इति विशेषजिज्ञासायां त इह यथोपदेशं शिष्टेष्टाः निर्दिश्यन्ते---

1. तदस्य प्रियमभि पाथो अश्याम् । नरो यत्र देव यवो मदन्ति । (ऋग्वेदे-१-१५४-५)
ऊर्ध्वक्रमस्य सहि बन्धुरित्था । विष्णोः पदे परमे मध्व उत्सः । (तै.ब्रा.अष्ट.२, प्र-४, द-५२,)
2. प्रतद्विष्णुस्तवते वीर्याय । मृगो न भीमः कुचरो गिरिष्ठाः । (ऋग्वेदे-१-१५४-२)
यस्योरुषु त्रिषु विक्रमणेषु । अधिक्षियन्ति भुवनानि विश्वा । (तै.ब्रा.अष्ट-२, प्र-४, द-२४)
3. पुरो मात्रया तनुवा वृधान । न ते महित्वमन्वश्नुवन्ति । (ऋग्वेदे-७-९९-१)
उभे ते विद्म रजसी पृथिव्या विष्णो देव त्वम् । पुरमस्य वित्से । (तै.ब्रा.अष्ट-२, प्र-८, द-१६)
4. विचक्रमे पृथिवीमेष एताम् । क्षेत्राय विष्णुर्मनुषे दशस्यन् । (ऋग्वेदे-७-१००-४)
ध्रुवासो अस्य कीरयो जनासः । उरुक्षितिः सुजनिमाचकार । (तै.ब्रा.अष्ट-२, प्र-४, द-२५)

‘मन्त्ररत्नेन च, विष्णुगायत्र्या च अभिमन्त्र्य, तर्जन्या अनामिकया वा मृदम् आदाय,

विरल்களுள் ஆள்காட்டி விரல், பவித்ரவிரல் இரண்டில் ஏதேனும் ஒன்றினால் திருமண் இட்டுக் கொள்ளலாம். ஸாஸ்த்ரங்களில் ஒவ்வொரு விரலுக்கும் ஒவ்வொரு பலன் சொல்லியிருக்கிறது.

५. त्रि॒दे॒वः पृ॒थि॒वी॒मेष॑ ए॒ताम् । वि॒च॒क्रमे॑ श॒त॒र्च॒सं॑ म॒ह॒त्वा । (ऋग्वेदे-७-१००-३)
प्र॒विष्णु॑र॒स्तु त॒व॒स॒स्त॒वी॒यान् । त्वेष॑ ह्य॒स्य॒ स्थ॒वि॒र॒स्य॒ नाम् । (तै.ब्रा.अष्ट-२, प्र-४, द-२५)
६. अतो॑ दे॒वा अव॑न्तु नो॒ यतो॑ विष्णु॒र्वि॒च॒क्रमे॑ । पृ॒थि॒व्या॒स्स॒स॒ धाम॑भिः ॥ (ऋग्वेदे-१-२२-१६)
७. इ॒दं वि॒ष्णु॒र्वि॒ च॒क्रमे॑ त्रे॒धा नि॒दधे॑ प॒दम् । स॒मूढ॑म॒स्य पा॒सुरे॑ ॥ (यजुषि-तै-सं-का-१, प्र-२-अनु-१३)

अत्र तद्विष्णोः इति मन्त्रस्य, पूर्वमेव पृथक् कीर्तनात् उक्तानाम् एतेषां सप्तत्वं निराबाधम् ।

अतः उक्ताभिः उपपत्तिभिः इमे एव सप्त वैष्णवाः मन्त्राः इत्याचार्यहृदयमेवात्र आविष्क्रियते ।

मद्विशिष्टान् तुल्यांश्च बहून् सतीर्थ्यान् पृष्ठैव इमं विषयम् अत्र भीतभीतोऽहं प्रकाशयामि । ‘मद्गृहीताः अर्थाः सर्वात्मना आविष्करणीयाः’ इति दुरभिनिवेशेन नात्र कर्मण्यहं प्रावर्तिषि । अपि तु अस्मदाचार्यपादोपदिष्टाः, तैः कृच्छ्रलब्धाः इमे उपदेशपथात् भ्रष्टाः मा भूवन् इत्येव । अस्मिन्नेव समये अपार्थाविष्करणेन अवद्यानि च किमाऽऽपद्येत् मामकान् आचार्य चरणान् इति विभेमि चास्याः प्रवृत्तेः ।

वेदविद्यापारदृश्वानः मन्त्रविदामग्रेसराः अन्येऽप्यभिज्ञाः दासेन अभिगताः पृष्ठमात्रेण, ‘इमे एव सप्त वैष्णवाः मन्त्राः, इमे एव विष्णुसूक्तानाम्ना ऋग्वेदप्रसिद्धाश्चेति सुदृढम् अवोचन् । एतेषां वाक्येन विस्त्रम्भितः अतो विगतभयः संवादलाभेन सन्तुष्टमनाश्च सदाचार्योपदेशलब्धमर्थम् आवेदयामि अत्र ।

मुद्रणानन्तरं यदृच्छ्या प्रपन्न धर्मसार समुच्चयाख्यो ग्रन्थः लब्धः । अयं च ग्रन्थः अस्मदाचार्य पादानाम् अत्यन्तमभिमतः । तत्र “सप्त वैष्णव मन्त्राः इमे” इत्यारभ्य इमे मन्त्रा एव स्पष्टं निर्दिष्टाः मया दृष्टाः ।

पञ्चोपनिषन्मन्त्रास्तु भगवदाराधनप्रकरणे निर्देक्ष्यन्ते इति तत्रैव द्रष्टव्याः ।

१मन्त्ररत्नम् - द्वयाख्यया प्रसिद्धः शरणागतिमन्त्रः ।

२विष्णुगायत्री - ‘नारायणाय विद्महे’ इत्यादिः प्रसिद्धा ।

பாரமேஷ்ட்ய ஸம்ஹிதையில் பவித்ர விரல், விரும்பியதைத் தரும் என்றும், ஆள்காட்டி விரல் மோக்ஷத்தையும், சுண்ணுவிரல் ஆயுஸ்சையும், கட்டை விரல் புஷ்டியையும் தரும். ஆனால் ஒரு போதும் நடுவிரலை மட்டும் திருமண் இட்டுக் கொள்ள உபயோகிக்கக் கூடாது என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

ப்ரஹ்மராத்ரம் என்ற ஸம்ஹிதையில் ப்ராஹ்மணனுக்கு, அதிலும் க்ருஹஸ்தனுக்குக் குறிப்பாகப் பவித்ர விரல் கூறப்பட்டுள்ளது. எல்லோருக்கும்கூடப் பொதுவாக இந்த விரல் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகவே இந்த ஆஹ்நிகத்தில் ஆள்காட்டி விரலினாலோ அல்லது பவித்ரவிரலினாலோ' என்று விகல்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகனும் ஸச்சரித்ரரக்ஷையில் இரண்டாவது அதிகாரத்தின் முடிவில் அருளிய ஸ்லோகத்தில் 'அநாமிகாதோர்விகல்ப:' என்று ஸாதித்துள்ளார்.

पञ्चकालक्रियादीपे - तर्जन्यैव सर्वेषां पुण्ड्राणां धारणं प्रोक्तम् - 'द्वादशोर्ध्वपुण्ड्राणि तर्जन्या धृत्वा' इति । अनामिकया धारणमपि वर्णाश्रमविशेषेण व्यवस्थापितम् । अतो मूले विकल्परसमाहतः । नखैः शलाकाभिश्च धारणं सर्वथा प्रतिषिद्धम् ।

'यथाकामं तु सर्वाभिः न नखैरिति केचन' इति भारद्वाजसंहितायां प्रतिपादनात् ।

"न नखाद्यैश्च कारयेत्" इति वचनव्याख्याने मुमुक्षुदर्पणे आद्यशब्दात् 'शलाकादिभिरपि न कुर्यात्' इत्यर्थः इत्युक्तत्वाच्च ।

'येनोर्ध्वपुण्ड्रं सौम्यं स्याद् आर्जवं च कृतं भवेत् । तेन कुर्यात् प्रकारेण तादृशं फलदं भवेत् ॥'

இதிகாரமேஷ்ட்யசம்ஹிதாவசனேன ஆர்ஜவாத்யந்யதானுபபத்திப்ரமாணவலாத், ஸலாகாதிபிரபி புண्ड्रधारणं अनुमतमिति नाशङ्कनीयम् । येन केन प्रकारेण इति विहितारवेवाङ्गुलीषु यस्याः कस्याः अपि साधनत्वाभिधानपरत्वादस्य वाक्यस्य' इति धर्मनिपुणाः ।

புण्ड்ரधारணகாலே ஆதர்ஷாவலோகனம் து புண्ड्राणां सौष्ठव-आर्जवाद्यन्यथानुपपत्तिबलसिद्धं गृहस्थानां यतीनां च न कदापि निषिद्ध्यते । श्राद्धादिपितृदिनेषु गृहस्थानां, सर्वथा यतीनां च तत्र तत्र धर्मशास्त्रेषु निषिद्ध्यमानं तु आदर्शावलोकनं अभिगमनाराधनाय भगवत्सन्निधिगमनात् पूर्वं क्रियमाणतया विहितम् अन्यदेवेति, यतीनां, पैतृकादि दिनेषु गृहस्थानाम् ऊर्ध्वपुण्ड्रकाले आदर्शावलोकनं न दोषाय इति अस्मदाचार्यचरणाः । तदिदं पुण्ड्रधारणं आसीन एव कुर्यात्, न तिष्ठन् ।

'तिलकं ब्रह्मसूत्रं च पाद्यम् आचमनीयकम् । तिष्ठन्नेव यदा कुर्यात् तदा शूद्रो न संशयः ॥'

இதிகாரமேஷ்ட்யவசனம்: ப்ரத்யவாயஸ்மரணாத் ।

‘प्रणवेन मूर्ध्नि विन्यस्य ‘चतुश्चक्रम्’ इत्यादिकम् उच्चार्य, केशवादीन् स्मृत्वा, केशवादिनामभिः ललाटादिषु धारयेत् । मृच्छेषं द्वादशाक्षरमन्त्रेण मूर्ध्नि विन्यसेत् ।

चतुरङ्गुलम् आयतं ललाटे नासिकामूलम् आरभ्य आकेशान्तम्, कुक्षौ, तत्पार्श्वयोः, भुजयोश्च, दशाङ्गुलम्, वक्षोभुजेषु अष्टाङ्गुलं वा, कण्ठे, स्कन्धयोः; पृष्ठे,

நன்றாக- பார்ப்பதற்கு அழகாக இருக்கும்படித் திருமண் இட்டுக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லியிருப்பதால் குறிப்பிட்ட விரல்களால் நன்கு அமையாவிடில் எந்த விரலாலும் இட்டுக் கொள்ளலாம். ஆனால் நகத்தின் நுனியினாலோ குச்சியினாலோ ஒரு போதும் இட்டுக் கொள்ளக்கூடாது என்று பெரியோர் கூறியுள்ளனர். குச்சியினால் இடுவதானால் பெருக்கும் துடைப்பத்தில் இருந்து ஈர்க்கு (குச்சி) எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. புதியதாகத் தென்னை ஓலையிலிருந்து எடுத்தோ, வெள்ளியில் செய்தோ வைத்துக் கொள்ளலாம்.

முன் கூறிய மந்த்ரங்களால் அபிமந்த்ரணம் செய்யப்பட்ட குழைத்த திருமண்ணை ஆள்காட்டி விரலினாலோ அல்லது பவித்ர விரலினாலோ ஏதேனும் ஒன்றினால் எடுத்துப் ப்ரணவத்தைச் சொல்லித் தலையில் முதலில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். பிறகு ‘சதுஸ்சக்ரம்’ என்று தொடங்கி மேலே கூறப்போகும் ஸ்லோகங்களை அநுஸந்தித்துக் ‘கேஸவன்’ முதலான மூர்த்திகளை த்யானம் செய்து கேஸவன் முதலான திருநாமங்களைச் சொல்லி நெற்றி முதலான பன்னிரண்டு இடங்களில் இட்டுக் கொள்ள வேண்டும். கடைசியில் கையில் குழைத்த திருமண்ணில் மீதியிருப்பதைத் தவாதஸாக்ஷரத்தைச் சொல்லித் தலையில் இட்டுக் கொள்ள வேண்டும்.

முதலில் ப்ரணவத்தினால் ஸிரஸ்ஸில் இட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற விஷயம் ப்ரஹ்மராத்ரம் முதலான க்ரந்தங்களில் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதை ஸச்சரித்ர ரக்ஷையில் காணலாம்.

१ प्रथमं प्रणवेन मूर्ध्नि मृदो धारणे

‘मृदं प्राक् तारमन्त्रेण तर्जन्या मूर्ध्नि विन्यसेत् ।’ इति सच्चरित्ररक्षोपात्तं ब्रह्मरात्रवचनम्,

‘प्रथमं तर्जन्या मूर्ध्नि मृदं विन्यस्य’ - इति पञ्चकालक्रियादीपवचनम्

‘....ताम् । प्रथमं मूर्ध्नि विन्यस्य ललाटादिषु धारयेत्’ - इति सच्चरित्रसुधानिधिवचनं च प्रमाणम् ।

२ ऊर्ध्वपुण्ड्राणि कुर्वीत केशवाद्यैर्यथाक्रमम् । नासिकामूलम् आरभ्य ललाटे प्रथमं न्यसेत् ।।

इति सच्चरित्ररक्षा-स्मृतिरत्नाकरादि प्रदर्शित ब्रह्मरात्र-ब्रह्माण्डपुराणवचनानीह भाव्यानि ।

तृ(त्रि) के च चतुरङ्गुलम् आयतम्, चतुरङ्गुलं त्र्यङ्गुलं वा विस्तृतं, हरिपादाकृति,
'सान्तरालं सुपाश्वं सुमनोहरं ऋजु,

நெற்றியில் மூக்கின் அடிப்பாகத்திலிருந்து தொடங்கி கேசம் உள்ள அளவு திருமண் இட்டுக் கொள்ள வேண்டும். நான்கு அங்குல நீளம் உள்ளதாகவும் இருக்க வேண்டும் அது. வயிற்றின் நடுப்பாகம், வயிற்றின் வலப்புற இடப்புறங்கள் இரண்டு கைகள் இவற்றில் பத்து அங்குலம் நீளம் உள்ளதாகத் திருமண் இருக்க வேண்டும். மார்பு இரண்டு கைகள் இவற்றில் எட்டு அங்குலம் நீளம் உள்ளதாகவும் இருக்கலாம். கழுத்து, தோள் பகுதிகள் முதுகின் கீழ்ப்புற மேற்புறங்கள் இவற்றில் நான்கு அங்குல நீளம் இருக்க வேண்டும். திருமண்ணின் இரண்டு கால்களுக்கும் (கோடுகளுக்கும்) நடுவில் நான்கு அல்லது மூன்று அங்குலம் இடைவெளியிருக்க வேண்டும்.

நடுவில் இடைவெளி விட்டு எம்பெருமான் திருவடியின் வடிவத்தில் திருமண்களை அணிய வேண்டும். ஓரப்பகுதிகள் அழகியனவாக ஏற்றச்சுருக்கமின்றி ஒரே சமமாகக் காண்பவர் மனத்தைக் கவரக்கூடிய வகையில் மேல் நோக்கி நேராக இருக்க வேண்டும். திருமண் இட்டுக் கொள்ள வேண்டிய இடங்களின் க்ரமத்தை அறிந்து அதன்படி இட்டுக் கொள்ள வேண்டும்.

‘चतुश्चक्रम्’ इत्यादिकम् उच्चार्य-

एकैकस्य पुण्ड्रस्य एकैकम् श्लोकार्धम् अनुसन्धेयम् इत्याह सच्चरित्रसुधानिधिः

‘श्लोकरयैकैकमर्धं च क्रमेणोच्चार्य मृत्तिकाम् । धारयेद् द्वादशाङ्गेषु ललाटादिषु संयतः ॥’ इति ।

ऊर्ध्वपुण्ड्राणां स्थानक्रमः

ललाट-कुक्षि-वक्षस्सु कण्ठे कुक्षौ च दक्षिणे । दक्षिणे च भुजे कण्ठे कुक्षौ वामे तथा भुजे ॥

कण्ठे पृष्ठे तृ(त्रि) के चैव क्रमात् पुण्ड्राणि धारयेत् ॥’

इति सच्चरित्रसुधानिधिवचनेन सङ्कलय्य बोध्यते ।

“हे: पादाकृतिम् आत्मनो हिताय मध्ये छिद्रम् ऊर्ध्वपुण्ड्रं यो धारयति स परस्य प्रियो भवति...” इत्याथर्वणं வచனம் श्रीசச்சரित्रரக்ஷோபாத்தம், हरिपादाकृतिपुण्ड्रधारणं भगवदभिमतिसाधनं बोधयति ।

१सान्तरालम्-

पुण्ड्रमध्ये भगवतो लक्ष्म्या सह निवासात् सान्तरालान्येव तानि धारयेत् । अन्यथा धारणे भगवद्विवासनदोषो भवेत् इत्याह ब्रह्माण्डवचनम् ।

வயிற்றிலும், கழுத்திலும் இட்டுக்கொள்ளும்போது எளிதாக இருக்கிறது என்று எண்ணி ஒரே சமயத்தில் இருபுறங்களிலும் அணிந்து கொள்வது, கண்ணாடி அகப்படவில்லையென்று கண்ணாடியின்றி இட்டுக் கொள்ளக்கூடிய வயிறு முதலான இடங்களில் இட்டுக்கொண்டு பிறகு கண்ணாடி அகப்பட்டதும் நெற்றியில் அணிவது முதலான முறைகள் தவறானவை. ஆகவே ஸ்தானங்களின் முறையை முக்யமாக முதலில் அறியவேண்டும்.

நெற்றி, வயிற்றின் நடுப்பாகம், மார்பு, கழுத்து, வயிற்றின் வலப்புறம், வலக்கை, வலக்கழுத்து, வயிற்றின் இடப்புறம், இடக்கை, இடக்கழுத்து, முதுகின் கீழ்ப்புறம் முதுகின் மேற்புறம் ஆகிய முறையில் பன்னிரண்டு இடங்களில் அணியவேண்டும்.

இந்த முறையை மனப்பாடம் செய்து கொள்வதற்கு ஏற்ப ஸ்லோகமாக வடித்துத் தருகிறது ஸச்சரித்ர ஸுதாநிதி.

‘லலாட, குக்ஷி, வக்ஷஸ்ஸு, கண்டே, குக்ஷௌ ச, தக்ஷிணே ।

தக்ஷிணே ச புஜே, கண்டே குக்ஷௌ வாமே, ததா புஜே ।

கண்டே, ப்ருஷ்டே, த்ரு(ரி)கே சைவ க்ரமாத் புண்ட்ராணி தாரயேத் ।। என்று.

முதலில் பாதத்தை அமைத்துக் கொண்டு பிறகு வலப்பக்கத்து இடப்பக்கத்துக் கால்(கோடு)களை முறையே அணிய வேண்டும். இது ஸிஷ்டர்களின் அநுஷ்டானத்தால் அறிவதாகும்.

திருமண்களில் இரண்டு கோடுகளின் நடுவே பகவான் லக்ஷ்மியோடு கூடி வஸிப்பதால் அதற்கு ஏற்ப இடைவெளிவிட்டு இரண்டு கோடுகளையும் அமைக்க வேண்டும். அதற்காக அவற்றை மிகவும் சாய்த்து இடவும் கூடாது. நான்கு அங்குலத்திற்கு மேல் இடைவெளி வேண்டாம். இவ்வாறு இடைவெளி இன்றி இரண்டு கோடுகளையும் நெருங்க ஒருவன் தரித்தானாகில் அவன் பெருமானையும் பிராட்டியையும் விரட்டினவன் ஆகிறான்.

இவ்விஷயத்தை எம்பெருமான் தானே விவரித்து அருளுவதாக ப்ரஹ்மாண்ட புராணம் கூறுகிறது என்று ஸச்சரித்ர ரகைஷ் காட்டுகிறது.

விமலாந்யூர்த்வபுண்ட்ராணி ஸாந்தராளாநி யோ நர: ।

கரோதி விமலம் தத்ர மந்திரம் மே கரோதி ஸ: ।।

ஊர்த்வபுண்ட்ரஸ்ய மத்யே து விஸாலே஽திமநோஹரே ।

லக்ஷ்ம்யா ஸார்த்தம் ஸமாஸீநோ ரமே஽ஹம் தத்ர நிர்வ்ருத: ।।

विमलान्यूर्ध्वपुण्ड्राणि सान्तरालानि यो नरः । करोति विमलं तत्र मन्दिरं मे करोति सः ।।

ऊर्ध्वपुण्ड्रस्य मध्ये तु विशालेऽतिमनोहरे । लक्ष्म्या सार्धं समासीनो रमेऽहं तत्र निर्वृतः ।।

‘यथा चर्मदर्शनं न भवति तथा पुण्ड्राणि धारयेत् ।

நிரந்தராளம் ய: குர்யாத் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் த்விஜாதம: ।
ஸஹி தத்ர ஸ்திதம் விஷ்ணும் ஸ்ரியஞ்சைவ வ்யபோஹதி ॥

விசாலங்களாயும், மனோஹரங்களாயுமிருக்கிற ஊர்த்வ புண்ட்ரங்களின் நடுவில் நான் (எம்பெருமான்) லக்ஷ்மீயோடு கூடி அமர்ந்து ஆனந்திக்கிறேன். அதனால் மிக்க மகிழ்ச்சியையும் பெறுகிறேன். இடைவெளியுடன் திருமண்களைத் தரிப்பவன் எனக்குப் பரிசுத்தமான திருக்கோயிலைக் கட்டினவன் ஆகிறான். இடைவெளியின்றி நெருக்கி இடுபவன் என்னையும் லக்ஷ்மியையும் விரட்டியவன் ஆகிறான்' என்று எம்பெருமானே அருளிச்செய்கிறான். திருமண்களை இடைவெளியுடன் இடுவதாலேயே திருக்கோயில் கட்டிய புண்ணியத்தை நாம் பெறலாம் என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

திருமண் இடும் இடங்களில் சதை (தோல்) தெரியக்கூடாது. அவ்வாறு கெட்டியாகக் குழைத்து இடவேண்டும். ஒருவிற்கடை தூரத்தில் இருப்பவர்களுக்கும் தெரியும்படி இருக்க வேண்டும்.

உட்கார்ந்துகொண்டுதான் திருமண் இட்டுக் கொள்ள வேண்டும். நின்று கொண்டே அணியக்கூடாது. இவ்வாறே யஜ்ஞோபவீதம் தரிப்பது, பாதங்களுக்குத் தீர்த்தம் சேர்ப்பது, ஆசமனம் செய்வது ஆகியவற்றையும் உட்கார்ந்து கொண்டே செய்ய வேண்டும். நின்று கொண்டு செய்தால் அவன் ப்ராஹ்மணன் ஆகமாட்டான்.

‘திலகம் ப்ரஹ்மஸூத்ரஞ்ச பாத்யம் ஆசமநீயகம் ।
திஷ்டந்நேவ யதா குர்யாத் ததா ஸூத்ரோ ந ஸம்ஸய: ॥’

என்கிறது ஸ்ம்ருதி. இதுவும் ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் ஸாதிக்கும் ப்ரமாண ஸ்லோகம்.

பவித்ரம் அணிந்த கையினால் திருமண் இட்டுக் கொள்ளக்கூடாது. சந்தனத்தைத், தான் பூசிக்கொள்ளும் போதும், அதைப் பிறர்க்குக் கொடுக்கும் போதும் கையில் பவித்ரம் அணியக்கூடாது.

ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தின் பெருமைகள் பல இடங்களில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. விரிவுக்கு அஞ்சி அவை இங்கே விடப்படுகின்றன.

ஸத்வகுணம் உள்ளவர்கள் மேல் நோக்கிச் செல்வார்கள். ‘ஊர்த்வம் கச்சந்தி ஸத்த்வஸ்தா:’ என்றான் கண்ணனும் ஸ்ரீகீதையில். மேல்நோக்கிச் செல்லுபவர்கள் தேவத்தன்மையைப்

निरन्तराळं यः कुर्यात् ऊर्ध्वपुण्ड्रं द्विजाधमः । स हि तत्र स्थितं विष्णुं श्रियं चैव व्यपोहति ॥ इति ।

अत्र सान्तरालपुण्ड्रधारणेन स्वल्पेन व्यापारेण भगवन्मन्दिरनिर्माणाख्यं महदस्य सुकृतं भवतीत्यवधेयम् ।

१‘यथा चर्म न दृश्येत तथोर्ध्वं पुण्ड्रमाचरेत् । इषुपातस्थितैर्ग्राह्यम् ऊर्ध्वपुण्ड्रं समाचरेत् ॥

आसीनोऽङ्गुलिभिर्दद्याद् ऊर्ध्वपुण्ड्रान् स्वयं क्रमात् ॥’ इत्यादीनीहानुसन्धेयानि ।

1. 'केशवाय नमः' इति ललाटे,
2. 'नारायणाय नमः' इति कुक्षौ,
3. 'माधवाय नमः' इति वक्षसि,
4. 'गोविन्दाय नमः' इति कण्ठे,
5. 'विष्णवे नमः' इति दक्षिणकुक्षौ,
6. 'मधुसूदनाय नमः' इति दक्षिणभुजे,
7. 'त्रिविक्रमाय नमः' इति दक्षिणकण्ठे,
8. 'वामनाय नमः' इति वामकुक्षौ,

பெறுகிறார்கள். ஆகையால் மேல் நோக்கிச் செல்ல விருப்பம் உள்ளவர்கள் ஊர்தவ புண்டரத்தையே தரிக்க வேண்டும். பாபத்தைச் செய்பவர்களையும் க்ரமமாக நல்லவர்களாக்கி மேல் நோக்கிச் செல்ல வைக்கும் இந்த ஊர்தவபுண்டரம். ஆகவே தான் இதற்கு ஊர்தவபுண்டரம் என்ற பெயர் உண்டாயிற்று என்கிறது நாரதீயம் எழுபத்து மூன்றாவது அத்யாயம். விஷ்ணு பக்தர்கள் விளையாட்டாகக்கூடத் தீர்யக்புண்டரத்தை (குறுக்காக பூசுவதை) அணியக்கூடாது.

'கேஸவாய நம:' என்று நெற்றியிலும், 'நாராயணாய நம:' என்று வயிற்றின் நடுவிலும், 'மாதவாய நம:' என்று மாப்பிலும், 'கோவிந்தாய நம:' என்று கழுத்தின் நடுவிலும், 'விஷ்ணவே நம:' என்று வயிற்றின் வலப்புறத்திலும் 'மதுஸூதனாய நம:' என்று வலக்கையிலும், 'த்ரிவிக்ரமாய நம:' என்று வலக்கழுத்திலும், 'வாமனாய நம:' என்று வயிற்றின் இடப்புறத்திலும்,

तदिदं पुण्ड्रधारणं सपवित्रेण पाणिना न कर्तव्यम् -

सपवित्रेण हस्तेन नोर्ध्वपुण्ड्राणि धारयेत् । चन्दनालेपनं चैव तद्दानं चैव वर्जयेत् ॥- इत्यादिस्मृतेः ।

ऊर्ध्वपुण्ड्राणां प्रभावं तद्धारणस्य नित्यकर्तव्यतां च बहूनि प्रमाणानि बोधयन्तीति तत एवावगच्छेत् ॥

ऊर्ध्वपुण्ड्रसमाख्या तु नारदीये - त्रिसप्ततितमाध्याये निरुच्यते -

'ऊर्ध्वगत्यां हि यस्येच्छा तस्योर्ध्वं पुण्ड्रमुच्यते । ऊर्ध्वगत्या तु देवत्वं प्राप्नोतीह न संशयः ॥

ऊर्ध्वं नयति यत् पुण्ड्रं प्राणिनः पापकारिणः । तस्याख्या ऊर्ध्वपुण्ड्रेति तस्मात् तद्धारयेद् बुधः' इति ॥

९. 'श्रीधराय नमः' इति वामभुजे,
१०. 'हृषीकेशाय नमः' इति वामकण्ठे,
११. 'पद्मनाभाय नमः' इति पृष्ठे,
१२. 'दामोदराय नमः' इति तृ(त्रि) के, द्वादशाक्षरमन्त्रेण शिरसि च, एवं क्रमेण धारयेत् ।।

भगवदभिषिक्तं^१ बिल्वकरण्डस्थं हरिद्राचूर्णम् आदाय, जलेन मिश्रीकृत्य, ऊर्ध्वपुण्ड्रेषु मध्ये पुण्ड्रक्रमेण दीपाकारं 'श्रियै नमः' इति मन्त्रेण धारयेत् ।

'ஸ்ரீதராய நம:' என்று இடக்கையிலும், 'ஹ்ருஷீகேஸாய நம:' என்று இடக்கழுத்திலும், 'பத்மநாபாய நம:' என்று முதுகின் கீழ்ப்புறத்திலும், 'தாமோதராய நம:' என்று முதுகின் மேற்புறத்திலும், (பிடரியிலும்) த்வாதஸாக்ஷரத்தினால் தலையிலும் என்ற க்ரமத்திலே திருமண்ணை இட்டுக் கொள்ள வேண்டும். ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு எம்பெருமானுக்கு அபிஷேகம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீசூர்ணத்தைப் பில்வப் பழத்தைக் குடைந்து செய்யப்பட்ட பில்வக் குடுக்கையில் அடைத்து வைத்து உபயோகிக்க வேண்டும். ஸ்ரீசூர்ணம் மஞ்சளைக் கொண்டு செய்ததாக இருக்க வேண்டும். இதைக் கையில் வேண்டும் அளவுக்குச் சேர்த்துத் தீர்த்தத்துடன் கலந்து குழைத்துத் திருமண்களின் நடுவே அவற்றைத் தரிக்கும் முறையில் தீபத்தின் வடிவில் (தீபாகாரமாக) 'ஸ்ரியை நம:' என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி இட்டுக் கொள்ள வேண்டும்.

ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட ஸ்ரீசூர்ணத்தையே தான் தினமும் தரிக்க வேண்டும். இப்படி இட்டுக் கொள்பவன் அஸ்வமேத யாகம் செய்த பயனைப் பெறுகிறான் என்கிறது ஸ்ரீ விஷ்ணு தர்மோத்தரம்

१कृत्वा करण्डं बिल्वस्य फलं पक्वं मनोहरम् । हरिद्रं पूरयेत् चूर्णं लक्ष्मीरूपमनुत्तमम् ॥'

इति वैकुण्ठदीक्षिते ॥

'अभिषिक्तं तु यत् चूर्णं विष्णुबिम्बे तु यो नरः । हरिद्रं धारयेत् नित्यं सोऽश्वमेधफलं लभेत्' ॥

इति श्रीविष्णुधर्मोत्तरे, इति स्मृतिरत्नाकरः आह ॥

अप्रतिष्ठितस्य श्रीचूर्णस्य धारणे महान् प्रत्यवायः स्मर्यते—

“असंस्कृतां हरिद्रां तु यो मुखं लिम्पते द्विजः । तन्मुखं नैव वीक्षेत चण्डालमिव तं त्यजेत् ॥” इति ।

“....हरिद्रं चूर्णं विष्णवभिषेचितम् । ऊर्ध्वपुण्ड्रस्य मध्ये तु धारयेद् दीपवद् द्विजः ॥

श्रीचूर्णरहितं पुण्ड्रं कदाचिन्नैव धारयेत् । धारयेद्यदि मोहेन तत् पुण्ड्रं स्यादनर्थकम् ॥

निरङ्गुष्ठाभिः चतसृभिः अङ्गुलीभिः द्वादशपुण्ड्राणि प्रणवाद्यैः नमोऽन्तैः केशवादि
नामभिः धारणक्रमेण स्पृष्ट्वा, अञ्जलिं बद्ध्वा, ललाटादिक्रमेण -

“चतुश्चक्रं नमस्यामि केशवं कनकप्रभम् ।

नारायणं घनश्यामं चतुश्शङ्खं नमाम्यहम् ॥

माधवं मणिभङ्गाभं चिन्तयामि चतुर्गदम् ।

चन्द्रभासं चतुश्शार्ङ्गं गोविन्दम् अभिसंश्रये ॥

ப்ரதிஷ்டை செய்யாத ஸ்ரீகுர்ணத்தைத் தரிப்பவனுடைய முகத்தைப் பார்க்கவும் கூடாது. சண்டாளனைப் போல அவனைத் தூரத்திலேயே விலக்க வேண்டும்.

‘அஸம்ஸ்க்ருதாம் ஹரித்ராம் து யோ முகம் லிம்பதே த்விஜ: ।

தந்முகம் நைவ வீக்ஷேத சண்டாளமிவ தம் த்யஜேத் ॥’

என்று கூறும் ப்ரமாண ஸ்லோகம் ஒன்றை ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் அடிக்கடி ஸாதிப்பதுண்டு. ஸ்ரீகுர்ணமின்றித் திருமண்ணை மட்டும் ஒரு போதும் இட்டுக் கொள்ளக் கூடாது. ஆஸௌசளச (தீட்டு) காலத்தில் மட்டுமே அவ்வாறு அணியலாம். அப்படியே புருஷர்கள் திருமண் இன்றி ஸ்ரீகுர்ணத்தை மட்டும் தரிப்பதும் கூடாது.

பிறகு கட்டைவிரலைச் சேர்க்காமல் மற்றைய நான்கு விரல்களால் பன்னிரண்டு திருமண்களையும் முதலில் ப்ரணவம், முடிவில் நமஸ்ஸப்தம் இவற்றுடன் கூடிய கேஸுவாதி திருநாமங்களைச் சொல்லி, இட்டுக்கொண்ட முறையில் அஞ்ஜலி செய்து முறையே நெற்று முதலான இடங்களில் கீழ்வரும் ஸ்லோகத்தில் ஒவ்வொரு பாதியையும் சொல்லி த்யானம் செய்யவும்.

‘சதுஸ்சக்ரம் நமஸ்யாமி கேசவம் கநகப்ரபம் ।

‘நாராயணம் கநஸ்யாமம் சதுஸ்சங்கம் நமாம்யஹம்’ ॥

‘மாதவம் மணிபங்காபம் சிந்தயாமி சதுர்கதம்’ ।

‘சந்த்ரபாஸம் சதுஸ்சார்ங்கம் கோவிந்தம் அபிஸம்ஸ்ரயே’ ॥

ब्रह्मचारिगृहस्थानां यतीनां वनिनामपि । सुवासिनीनां कन्यानां विधवानामपि द्विजाः ॥

श्रीचूर्णं सततं धार्यम् ऊर्ध्वपुण्ड्रस्य मध्यतः ॥” - इत्यादि प्रमाणजातमिह भाव्यम् ।

विष्णुं चतुर्हलं वन्दे पद्मकिञ्जल्कसन्निभम् ।
 चतुर्मुसलम् अब्जाभं संश्रये मधुसूदनम् ॥
 आश्रयामि चतुःखड्गम् अग्निवर्णं त्रिविक्रमम् ।
 वामनं बालसूर्याभं चतुर्वज्रं विभावये ॥
 श्रीधरं पुण्डरीकाभं चतुःपट्टसम् आश्रये ।
 चतुर्मुद्गरम् अभ्येमि हृषीकेशं तटित्प्रभम् ॥
 पञ्चायुधं पद्मनाभं प्रणमाम्यर्करोचिषम् ।
 दामोदरं चतुःपाशम् इन्द्रकोपनिभं भजे ॥
 वासुदेवम् उपासेऽहं पूर्णेन्द्रयुतसन्निभम् ॥

इति तत्तत्स्थानेषु ध्यात्वा,

१. 'श्रियै नमः'

३. कमलायै नमः

२. अमृतोद्भवायै नमः

४. चन्द्रसोदर्यै नमः

'विष्णुं चतुर्हलं वन्दे पद्मकिञ्जल्कसन्निभम्' ।

'चतुर्मुसलम् अब्जाभं संश्रये मधुसूदनम्' ।

'आश्रयामि चतुःखड्गम् अग्निवर्णं त्रिविक्रमम्' ।

'वामनं बालसूर्याभं चतुर्वज्रं विभावये' ॥

'श्रीधरं पुण्डरीकाभं चतुःपट्टसम् आश्रये' ।

'चतुर्मुद्गरम् अभ्येमि हृषीकेशं तटित्प्रभम्' ॥

'पञ्चायुधं पद्मनाभं प्रणमाम्यर्करोचिषम्' ।

'दामोदरं चतुःपाशम् इन्द्रकोपनिभं भजे' ।

'वासुदेवम् उपासेऽहं पूर्णेन्द्रयुतसन्निभम्' ॥

என்று அந்தந்த இடங்களில் அநுஸந்தித்துத் திருநாமங்களின் நடுவே-

1.ஸ்ரியை நம:

3. கமலாயை நம:

2. அம்ருதோத்பவாயை நம:

4. சந்த்ரஸோதர்யை நம:

'प्रणवाद्यैः चतुर्थ्यन्तैः नामभिः केशवादिभिः । नमोऽन्वितैः अङ्गुलीभिः न्यस्याङ्गुष्ठविवर्जितैः ।

पुण्ड्रेष्वञ्जलिना तानि प्रणमेच्च यथाक्रमम्' ॥ इत्याह सच्चरित्रसुधानिधिः ।

५. विष्णुपत्न्यै नमः

६. वैष्णव्यै नमः

७. वरारोहायै नमः

८. हरिवल्लभायै नमः

९. शार्ङ्गिण्यै नमः

१०. देवदेविकायै नमः

११. सुरसुन्दर्यै नमः

१२. महालक्ष्म्यै नमः

१३. सर्वाभीष्टफलप्रदायै नमः'

इति ध्यायेत् ।

१(एकपुण्ड्रधारणे 'प्रणवेन', 'उद्धृतासि' इति मन्त्रेण वा ललाटे धारयेत्)

5. விஷ்ணுபத்நயை நம:

6. வைஷ்ணவ்யை நம:

7. வராரோஹாயை நம:

8. ஹரிவல்லபாயை நம:

9. ஸாரங்கிண்யை நம:

10. தேவதேவிகாயை நம:

11. ஸுரஸுந்தர்யை நம:

12. மஹாலக்ஷ்மியை நம:

13. ஸர்வாபீஷ்டபலப்ரதாயை நம:

என்று ஸாரீநாமங்களை அநுஸந்திக்கவும்.

திருமண் கிடைக்காதபோதும், சக்தியில்லாதபோதும் வேறு வழியில்லாமையால் ஒரு திருமண் மட்டும் இட்டுக் கொள்ளலாம். மற்றைய காலங்களில் எப்பொழுதும் பன்னிரண்டு திருமண்களுடன் தானிருக்க வேண்டும். ஒரு திருமண் இட்டுக் கொள்ளும் போது திருமண் குழைப்பது அபிமந்த்ரணம் செய்வது முதலான யாவற்றையும் முன் போலவே செய்து, இட்டுக் கொள்ளும் போது 'ப்ரணவத்தையோ' 'உத்த்ருதாஸி' என்ற மந்திரத்தையோ சொல்லி இட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற விசேஷம் கவனிக்கத்தக்கது. அப்பொழுது நெற்றியில் மட்டும் தான் இட்டுக் கொள்ள வேண்டும். கழுத்தின் பின்புறத்தில் வேண்டாம்', என்பது நம் ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளம். இது பற்றிய விரிவு ஸச்சரித்ரஸுதாநிதியில் உள்ளது.

१कुण्डलितं वाक्यं प्राचीनकोशेषु न दृश्यते । अवश्यज्ञातव्यत्वादयं विषयः पश्चादस्मदाचार्यपादैः न्यवेशि ।

सच्चरित्रक्षायाम्- "ब्रह्मरात्रोक्तं प्रणवेन ललाटे धारणं, ब्रह्माण्डोक्तं 'उद्धृतासि' इति मन्त्रेण धारणं च एकसङ्ख्याविषयम् इति मन्तव्यम्" इति व्यवस्थापितम् । 'तदिदम् एकपुण्ड्रधारणम् अशक्तौ मृदलाभे वा, न सर्वदा । द्रव्यालाभ-असामर्थ्यादिदशासु गत्यन्तराभावात् न्यूनपरिग्रहः' इति अनुगृहीतम् ।

तदेतत् सच्चरित्रसुधानिधिरप्याह-

“अशक्तौ मृदभावे वा पुण्ड्रमेकं यदा भवेत् । प्रणवेनोद्धृतासीति ललाटे धारयेत् तदा ।।

वैष्णवानां द्वादशैव पुण्ड्राणि...” ।। इति ।